

NÁVŠTĚVA

Kamila Douděrová Vzkaz od babičky

Do svého nového domova nás pozvala architektka a designérka Kamila Douděrová a ochotně se podělila o dojemný příběh, který ji dovedl až sem, k vysněnému bydlení. Pomohla jí pevná vůle, víra i babička...

TEXT: LUCIE MARTÍNKOVÁ, FOTO: LUKÁŠ HAUSENBLAS

Prvním Kamiliným nápadem při rekonstrukci půdy bylo otevřít prostor do krovu. Díky tomu bylo nutné použít techniku litého betonu, která byla sice finančně náročná, ale svůj účel splnila. Do interiéru dodala i pohledový beton, který mu dodal na zajímavosti

V otevřeném půdním prostoru vznikla galerie, kde našel své místo ušák, a to ještě v té době, kdy byla půda ve fázi projektu. Když tu rodina muzicíruje, díky vynikající akustice se celý dům promění v koncertní sál

Jak jste k domku přišla?

Nápad na rekonstrukci půdy vznikl v době, kdy jsem procházela životní krizí, a celé toto období mě provázela různá znamení. Já jsem totiž člověk, který věří na znamení, na anděly, a vím, že tahle víra mě posunula až sem. Moje psychoterapeutka mi tenkrát řekla, že se z toho nezhroutím jen tehdy, když nebudu chtít řešit všechno najednou a vezmu to krok za krokem. Prvním krokem tedy bylo najít si nové bydlení. Mám ráda místa a věci, které mají duši, takže pro mě nepřípadal úvahu panelák ani satelit. A tak jsem se v tom období hledání najednou ocitla na půdě tady toho domku, ve kterém bydlela babička, s níž jsem měla velmi blízký vztah. V jednu chvíli, zrovna když střešním oknem probleskl sluneční paprsek, mi došlo, že už jsem to místo k žití našla. Věřím, že to byl vzkaz od babičky.

Měla jste tedy ideální řešení přímo před očima?

V přízemí domu žila babička s dědečkem a já jsem s rodiči bydlela hned vedle v rodinném domku postaveném na téže zahradě. Když babička s dědou odešli, přízemí se předělalo na obchod a půda zůstala tak, jak bývala, tedy nevyužitá. Teď po její rekonstrukci je to pro mě vlastně úplně ideální. V přízemí je stále obchod, půda má nově dvě patra, což nám bohatě stačí, mám terasu, dvorek a malou zahrádku a „za brankou“ maminku.

Profesí jste architektkou, jak dalece jste se na návrhu nového bydlení podílela?

Profesi jsem uplatnila na sto procent. Když jsem začala o té půdě snít, svoje vize jsem si kreslila a vůbec netušila, kde na ně vezmu peníze. Ale byl to první krok na cestě ven z krize. Když má člověk nějaký pevný bod, k němuž všechno směřuje, tak se to povede. Tu svoji studii jsem pak odnesla kamarádovi projektantovi, zadala mu ji jako standardní zakázku a on ji dotáhl až k stavebnímu povolení. Bez výhledu na nějaké finanční krytí jsem projekt odnesla na stavební úřad a přistoupila k dalšímu kroku, tedy shánění peněz.

Jak dlouhá byla cesta od myšlenky k bydlení?

To nepěkné období, kdy jsem hledala místo a vznikal projekt, trvalo dva roky a od chvíle, kdy se koplo, to trvalo devět měsíců. Zrovna do toho přišla první vlna covidu a stavební firma Karla Mráze, s níž dlouhodobě spolupracuji na pořadu Jak se staví sen, přicházela o zakázky, kluci, kteří tam pracují, nestihli kvůli uzavření hranic odjet domů na Ukrajinu a ceny materiálů se ještě celkem držely v normě. To všechno nahrálo tomu, že rekonstrukce proběhla tak rychle.

Byla to cesta hodně trnitá?

Ani ne. Moc mě bavilo, že i když jsem měla projekt, celá stavba byla takovým živým organismem, který se vytvářel za pochodu. Navíc se na vzniku podílela celá rodina. Když jsme s rekonstrukcí začali, ani jsme nevěděli, kolik nás tu vlastně bude bydlet. Ráda jsem upozadila své architektonické ego a nechala rodinu, ať si k tomu řekne své. Takhle třeba vznikl

NÁVŠTĚVA

PŮDORYS 180 m²

KAMILA DOUDĚROVÁ

Architektka a designérka, kterou můžete sledovat na TV prima v pořadu Jak se staví sen a teď nově v roli porotce v soutěži Mistři dílny

velký pokojík pro moje děti Zorku a Dominika. Původně jsem vymyslela, že děti budou mít dva samostatné pokoje, ale chtěly být spolu. Z plánované šatny je zase pokojík pro partnerovu dcerku Vanesu, která u nás také často přebývá. Děti měly mít vlastně celé patro pro sebe, ložnice měla být dole. Ale je to celé jinak, podle jejich přání. Na galerii se neprvoplánově pořídilo piano, a když si za něj já nebo syn sedneme a přidá se dcera se saxofonem, tak se galerie i celý prostor pod ní promění v koncertní sál s dokonalou akustikou...

Použila jste tady spoustu nápadů, kde se vzaly?

Jak už jsem říkala, mám ráda místa a věci, které mají svou duši, a už to samotné vnuknutí nápadu, že zrekonstruuji prostor domu po babičce, kde jsem vyrůstala, dalo tomu domu nějakého genia loci. Snažila jsem se použít i to, co z domu zůstalo, tedy například ty pohledové cihly ve štítu. Prvním nápadem ale bylo otevřít prostor do krovu, to se mi vždycky líbilo. Původní krovy byly ovšem v hodně špatném stavu, tak se musely dát konstrukčně nové. Pak šlo ruku v ruce to, že se odhalily cihly. Dál přišel na řadu litý beton, který byl jedinou novotechnologickou možností, jak vyřešit otevření krovu. Postupně jsem také upustila od sádrokartonu, jenž měl kryt podhled v kuchyni, a nechala tam pohledový beton. S tím jsem tak trošku počítala od začátku, tak jsem řemeslníky prosila, aby dali hezké nové bednění. Beton pak po sundání bednění může zůstat jako pohledový. Ve výsledku je to tady takové svědectví dob, kde se potkává třeba stoletá cihla a novodobý beton.

Podle jakého klíče jste vybírala zařízení?

Poprvé jsem vytvářela svůj domov podle toho, co je mi blízké. Mám ráda oblé tvary, tyrkysovou barvu, nové funkční věci i staré „poklady“. Třeba ušák od Polstrinu jsem si pořídila s tím, že to bude první věc, kterou s partnerem v novém bydlení po babičce budeme mít. Bylo to ale dlouho před tím, než se tu dalo bydlet. Bohužel jsem při rychlém vyklizení před 13 lety starožitné kousky nábytku po babičce prodala a teď je za daleko víc peněz sháním. Jinak jsem spoustu vybavení dávala dohromady s partnery, s nimiž spolupracuji při natáčení. Kuchyň je z Oresi, vinylové podlahy jsou z kolekce Art od Fatry atd.

Když jsme u toho natáčení, jste teď členkou poroty v pořadu Mistři dílny, jak se člověk dostane k takové práci?

Z TV Prima mě oslovili asi na základě toho, že jsem trochu známá z pořadu Jak se staví sen. Byla to pro mě výzva, kterou nešlo odmítnout. Natáčení jsem si moc užila a doufám, že bude mít pořad u národa kutilů velkou sledovanost. Byla jsem také vděčná, že mi jako kolegu porotce našli Šimona Cabana, který je erudovaným člověkem na úrovni.

Takže vám to vyšlo...

Psychoterapeutka mi také řekla, ať si vytyčím nějaké cíle, napíšu si je na papír a dám tam, kde je budu mít na očích. Tak jsem si postupně na papíry napsala – sehnat 3,5 miliónu, postavit půdičku atd. Dodnes to mám schované, jdu si za svým a s anděly si plním své sny!

NÁVŠTĚVA

Kamila v projektu myslela i na místo, kde bude příjemné posezení v letní sezóně, a díky předsažené střeše tam mohla vzniknout prostorná terasa

Pohledové cihly jsou původní, a co nestačilo kvůli navýšení krovu, to se našlo na stavbě a doplnilo. Bílá kuchyň s ostrůvkem je značky Oresi

V podkroví je ložnice, v níž musí být alespoň v malé míře zastoupená tyrkysová barva, kterou má Kamila ráda

NÁVŠTĚVA

K hlavní obytné místnosti náleží i koupelna s vanou. Samostatná toaleta je pak v těsné blízkosti

NÁVŠTĚVA

Krásný světlý podkrovní prostor zabírá jeden velký dětský pokoj, který je jen pomyslně rozdělený na holčičí a klučíčí půlku, a to pro dvanáctiletou Zorku a desetiletého Dominika

V budoucnu bude možné dětský pokoj rozdělit příčkou, i na to je pomýšleno. Zatím ale chtějí být děti stále spolu